

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Veranderen we werkelijk van karakter?

IN de wereld probeert men nobel, liefdadig, rechtzinnig en eerlijk te zijn, maar in het alledaagse leven ziet men heel vaak het tegenovergestelde: schijnheiligheid, kleingeestigheid en laagheid. Men heeft een luxueus leven, terwijl men alleen maar een arm miserabel wezen is, dat een droevige karikatuur vertegenwoordigt van wat een waarachtige mens is, in de volheid van de goddelijke genade.

De mensen werden namelijk opgevoed in een wereldse geest, wat hun gehele verkeerde opvattingen heeft gegeven. Men hoort vaak zeggen, wanneer men over dingen spreekt die men aan deze of gene persoon verwijt die vroeger geleefd heeft: "Dat was nu eenmaal zo in de tijd waarin hij leefde." Maar heden ten dage zijn er ook grote vergissingen, monumentale vergissingen, en later zal men ook zeggen over de mensen die nu leven dat zij ondergedompeld waren in de vergissing van hun tijd.

Wat zeker is, is dat de mensen, sinds de zondeval in Eden, in complete duisternis verkeren. Daarom moeten degenen die verlangen het licht terug te vinden een waarachtige strijd helpen voeren. Het is een inwendige strijd, gericht tegen het kwaad dat wij in ons hebben. Het heeft niets te maken met de strijd die tegenwoordig tussen de mensen bestaat. Deze is een uitzichtloze strijd. Dat zijn gevechten die zich voortdurend hernieuwen en die geen enkel goed resultaat geven. Ze worden gestart door de geest van de wereld; aldus kan er nooit vrede gesloten worden, het recht slaagt er nooit in vastgelegd te worden, en de duisternis blijft. Men heeft gestreden voor een zogenaamde gerechtigheid en men heeft alleen onrecht verworven. Er bestaat dus slechts ontgoocheling over de hele linie. Dat is een enorm werk zonder ook maar één enkel resultaat.

De strijd van degene die rechtzinnig en eerlijk wil worden is heel anders. Zijn resultaat is vrede voor zijn hart, geluk en zegen. Alleen deze strijd kan ons vrij maken, met de vrijheid van de kinderen van God. Daarvoor moeten we het licht volgen, dat wil zeggen de gedragslijn die ons voorgesteld is door onze geliefde Verlosser. Wij komen dan zeker tot een welslagen, dat niet zal ontbreken.

Als wij de wereldse geest beschouwen, zien we dat hij zeer wijs, zeer bedachtzaam is; hij kan partij trekken van alles, maar het resultaat dat hij geeft is toch steeds niets en teleurstelling. Wij zien het wel als wij denken aan alle wereldkoninkrijken die elkaar opge-

volgd hebben, zoals bij voorbeeld de Babylonische, Medisch-Perzische, Griekse en Romeinse koninkrijken, die alleen maar ruïne en stof hebben achtergelaten.

Tegenwoordig zal een ander koninkrijk opgericht worden, dat eeuwig zal blijven. Dat koninkrijk is onder de controle van de geest van God. Het is het resultaat van het offer van onze geliefde Verlosser en van zijn echte kerk. Dat resultaat uit zich door een prachtig en geheel en al vrij aanbod dat nu de mensheid wordt gedaan, om gelukkig en levensvatbaar te worden in dat nieuwe Koninkrijk. Het wordt haar nu voorgesteld het geluk en het eeuwige leven, verloren in Eden, terug te vinden, zich te laten leiden naar het licht en laten opvoeden om die vreugde en die gelukzaligheid te verwezenlijken. Degenen die verlangen gelukkig te worden zonder voortaan nog teleurstelling of verdriet te riskeren, kunnen erin slagen; niemand kan het nu meer beletten. Degenen die daarentegen de duisternis en het ongeluk verkiezen, liever dan te leren zich te gedragen volgens de goddelijke wegen die de wegen zijn van hun organisme, worden ook niet meer gedwongen om gelukkig te worden. Zij kunnen vrij kiezen, ofwel zich te plaatsen onder de goddelijke bescherming, ofwel verder te gaan om zich te laten leiden tot de vernietiging door hun grote vijand, de Satan.

Satan wist heel goed wat hij deed met de mensen. Hij kende de uiterste gevoeligheid van hun hersenen, en deed toen de moeite om hun allerlei boze, ongelukkige gedachten te suggereren en hen ermee te verzadigen door zijn duivelse geest. Hij was verzekerd dat hij, als hij zo deed, gewoonten in hen zou scheppen die overeenkwamen met de geest van de wereld, en hen daarmee afhankelijk van hem zou houden.

Om goed te begrijpen wat deze duistere geest van de wereld is en hoe hij zich vertoont in allerlei soorten bedrieglijke schijngestalten, moeten we bedenken, dat wie naar de kerk gaat zonder de wens zijn hart te verbeteren, zacht en nederig te worden, altruïstisch zoals onze geliefde Verlosser en trouw zijn lessen te volgen, in feite beziel is van dezelfde geest als men zich in een of ander publiek oord gaat vermaken. Inderdaad, voor de Eeuwige zijn het enkel de gevoelens van het hart die waarde hebben. Toch denkt degene die naar de kerk gaat, daardoor een integer en verdienstelijk mens te zijn. Hij denkt helemaal in orde te zijn met God en Zijn wegen, en zich in het licht te bevinden. Daarom is het over het algemeen veel gemakkelijker

de boodschap van de waarheid aan een ongelovige te brengen dan aan iemand die ondergedompeld is in de religieuze geest. Daarom zei onze geliefde Verlosser zelf ook, dat vrouwen van lichte zeden en zondaren gemakkelijker in het Koninkrijk van God zullen komen dan Farizeeërs en religieuze lieden.

Wij moeten deze waarheid diep ter harte nemen, zodat wij niet in deze categorie terecht zullen komen, vanwege onze gevoelens, die niet overeenkomen met wat wij beweren. Wij zijn alleen beschermd tegen de tegenstrever als wij naar de stem van de Heer luisteren en er ons ijverig inzetten om zijn raadgevingen te volgen. Als wij ons alleen maar oppervlakkig bedienen van het goddelijk Woord, om er passages uit op te zeggen voor de mensen in onze omgeving en doordraven, kan dat ons niet onder de goddelijke bescherming plaatsen, want wij staan dan ondanks alles onder invloed van de duistere geest van de Satan. Wij zijn dan niets anders dan de witgepleisterde graven, waarvan onze geliefde Verlosser ons spreekt.

Het enige wat telt om een echt kind van God te worden, is het veranderen van ons egoïstische karakter in een altruïstisch karakter, dat onder invloed is van de geest van de Almachtige. Het is alleen daardoor dat we een echt verstandig wezen worden, in staat een nuttige medewerker te zijn voor de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Ons karakter verandert dan. Als wij in contact komen met personen die ons een bepaalde tijd niet gezien hebben, moeten ze dan wel tegen zichzelf zeggen: "Hoe nederig, liefdevol, dienstvaardig is hij geworden!" Dat is het bewijs dat wij hebben geleefd in gemeenschap met de Heer en dat het licht ons begint te doordringen.

Wij die de kennis van de waarheid hebben, moeten niet verder gaan ons te laten beïnvloeden door de duivel om zijn rijk van duisternis te ondersteunen. Ons werk moet als doel hebben het rijk van de Satan af te breken, en daarvoor moeten we uit ons hart de geest van de wereld verbannen. Wij moeten oprecht worden en de wens hebben ons te verbeteren, ons de hervormen en ons in het licht te bewegen.

De geest van de wereld is ook gevormd van alle boze gewoonten die wij aangenomen hebben, waartegen we energiek moeten strijden met de goddelijke hulp. Onze taak is het kwaad te bestrijden en het te overwinnen door het goede na te leven. Wij weten inderdaad dat het kwaad, dat duisternis is, ons doet sterven, terwijl het goede, dat licht is, ons doet leven. Het kwaad zal op een dag totaal verzwolgen zijn door het goede, dat over het kwaad zal zegevieren over de hele linie. Als wij dus deel uitmaken van het kwaad en ons niet willen

Sporen vol licht en zegen

HET is kerstmis... een sombere, ijzige kerst. Maar vol warmte en licht voor degenen die in overvloed leven, maar erg triest voor degenen die niet genoeg hebben om zich te warmen, te kleden, en te voeden zoals nodig is...

Camille, een vriendelijke jongen die nog geen vijf jaar oud is, staat op de stoep, ondanks de kou die dwars door zijn kleren heen gaat. Hij trekt dapper een kleine kar. Waar gaat hij alleen heen, in deze vrieskou? Op de nabijgelegen stortplaats raapt hij wat steenkolen op, zoveel als zijn zwakke krachten kunnen verzamelen en sleept het mee in zijn karretje. Hij voelt de kou niet, zo zeer verheugt hij er zich op om deze kolen naar zijn lieve moeder te brengen, om een goed vuur in het huis te maken op deze kerstdag, want het leven is niet vrolijk thuis: zes kinderen te voeden, een vader die drinkt, een zeer

mager salaris als mijnwerker. (In die tijd kregen ze geen steenkool als kerstgratificatie.)

Na zijn kar te hebben gevuld, kan Camille hem nauwelijks naar huis slepen. Maar wat een diep geluk op zijn kleine gezicht, wat een vlam van intense vreugde in zijn helblauwe ogen, wanneer hij zijn moeder de vrucht van zijn inspanningen aanbiedt!

Zijn moeder kust hem met warmte op zijn blonde krullen, terwijl ze stiekem een paar tranen wegveegt die parelen op haar wangen. "Dank je, dank je, mijn kind, en nog eens bedankt," zegt ze tegen haar kleine Camille. "Je bent mijn steun en toeverlaat."

Zo maakt Camille al jong kennis met de leerschool van tegenspoed. Hij ziet de moeilijkheden, het verdriet, de pijnen van zijn moeder, die grote moeite heeft met het voeden en kleden van haar gezin. Bovendien heeft de vader een kwade dronk over zich en vaak slaat hij haar. Een wreed lijden doorsnijdt Camille's hart elke keer als hij een

van deze pijnlijke scènes bijwoont. In zijn grootmoedige, gevoelige kleine ziel brandt een vurig verlangen om de moeilijkheden van zijn lieve moeder voor wie hij een immense genegenheid heeft, te kunnen helpen verlichten en verzachten.

Kleine Camille merkt ook de vele tranen van zijn grootmoeder op. Ze kan de eindjes niet aan elkaar knopen en hun schulden aflossen. Toch werken haar man en zonen allemaal. Maar ze werken in de kolenwinning. En hier is het zo: het is verplicht, volgens de wet van die tijd, om alles wat een huishouden nodig heeft te kopen in de winkel gerund door de bazen en de geestelijkheid die de kolenmijn exploiteren. Zo krijgt ze niet alleen elke twee weken geen salaris, maar elke keer krijgt ze te horen dat er nog geld moet worden betaald. Het kind hoort dit alles, ziet de zorgen en tranen van zijn grootmoeder. Deze ellende, het lijden dat hem omringt, doet hem heel erg pijn. Hij

stelt vaak de vraag: wat moeten we doen om wat rechvaardigheid te midden van al deze onrechtvaardigheden te brengen?

Op zevenjarige leeftijd gaat Camille naar school. Hij is erg slim, hij kan goed leren. Zijn oprechte ziel voelt een instinctieve afkeer van alles wat verkeerd is. Zijn kameraden slagen er nooit in om hem mee te nemen op avontuur. Als de school uitgaat, rent hij snel naar huis om zijn moeder te helpen.

Camille's ouders zijn katholiek. Ze wonen dicht bij de kerk. De priester, die het goede gedrag van het kind heeft opgemerkt, vraagt hem of hij koorknaap wil worden. Kleine Camille stemt daarmee in. Hij heeft een heel mooie stem, en leert erg gemakkelijk. De koster leert hem muziek, en zelfs een beetje spelen op het orgel.

Het kind is zeer oplettend. Tijdens de kerkdienst valt hem iets op en dat zet hem aan het denken. Hij merkt dat de priester op elke begrafenis van een arme man de koster

laten opvoeden en laten veranderen door de werking van de goddelijke genade, zullen we verplicht zijn ten onder te gaan met het kwaad. Terwijl wij, als wij ons inspannen deel uit te maken van het goede, eeuwig en in gelukzaligheid en vrede zullen kunnen blijven leven.

Een uiterst belangrijk punt om het goede in ons het kwaad te kunnen laten overwinnen, is dankbaar te worden. Wij zullen nooit genoeg het werk van de ziel van onze geliefde Verlosser kunnen waarderen ten bate van de gevallen mensheid, zijn bloed dat aan het kruis heeft gevloeid om ons van de dood en het zedelijk verderf vrij te kopen. Dat moet in ons diepe reacties veroorzaken van erkentelijkheid en gevoeligheid van het hart. Dankbaarheid is een bron van heerlijke vreugde. Het is een hefboom voor een zegen met een grote kracht, die ons hecht aan de Eeuwige, onze Weldoener en de Bewerker van ons heil, onze geliefde Verlosser, uit dankbaarheid en afhankelijkheid, wij zullen dan gehoorzaam zijn en in overeenstemming zijn met de goddelijke lessen die gezondheid voor onze botten betekenen en vreugde voor ons hart.

Door ongehoorzaamheid zijn Adam en Eva verloren gegaan. Er werd toen gezegd tegen Adam: "Het is in het zweet uw aanschijns dat u uw brood zal eten", en tegen Eva: "Gij zult met pijn baren." Tegen alle mensen werd er gezegd: "U bent stof, en u zult tot stof terugkeren." Dat is niet het gevolg van een straf van God, maar het automatisch resultaat van de wet van gelijkwaardigheid. Men heeft de raadgevingen van de tegenstrever, de Satan, willen volgen, in plaats van naar de stem van de Heer te luisteren. Welnu men kan niet iets anders oogsten dan wat men gezaaid heeft.

Het gaat er dus om ons niet meer aan te sluiten bij het ongelukkige werk van de tegenstrever, maar ons ermee bezig te houden om het Koninkrijk van God op aarde te vestigen, zoals de Heer ons uitnodigt. Het resultaat is dan onuitsprekelijk prachtig: het is de demonstratie van het licht dat zegeviert over de duisternis en dat alles verzwelgt wat de vloek en de dood veroorzaakt.

Dat is de uitnodiging van de Almachtige die gericht wordt aan allen die nu de wegen van de vervloeking willen verlaten en beginnen de weg te bewandelen in de richting van de zegen, het leven en het geluk. Dat manifesteert zich, zoals wij hierboven hebben aangegevoeld, door het veranderen van ons karakter, door op te houden een egoïst te zijn die voor zichzelf leeft, tot zijn persoonlijke voldoening, maar integendeel door het altruïsme in praktijk te brengen, de zelfverloochening ten voordele van de ander. Dat is de weg van de zegen en van het eeuwige leven.

Nog steeds het probleem CO₂

In de rubriek "Economie" publiceerde de krant *Tribune de Genève* van 11 juli 2022 een artikel over een nieuwe techniek die het mogelijk maakt om het CO₂ dat in de atmosfeer vrijkomt, op te vangen. Deze techniek lijkt veelbelovend voor de mensen die werkzaam zijn in deze sector en voor de beleggers, en de stemming is er een van optimisme. We reproduceren deze tekst van Nicolas Pinguely in zijn geheel.

Het opvangen van CO₂

Dag van erkenning voor Climeworks

Dit bedrijf uit Zürich heeft gigantische koolstofstofzuigers ontwikkeld om de atmosfeer schoon te maken. Investerders, onderzoekers en bedrijven stroomden toe naar de conferentie van het bedrijf.

In Zürich hing begin juli een feestelijke stemming. In het voormalige industriegebied Oerlikon bracht Climeworks bijna 600 mensen, wetenschappers, financiers, niet-gouvernementele organisaties en bedrijven samen

om te praten over het klimaat en de technologieën die nodig zijn om koolstofdioxide, CO₂, uit de atmosfeer te halen. Een onderwerp dat in een stroomversnelling komt in een tijd waarin de strijd tegen de opwarming van de planeet op elke agenda staat. In de grote zaal is de sfeer feestelijk. Op het podium begeleiden discrete rook en een zacht grijsblauw licht de verschillende sprekers. "We zullen een tweede locatie in IJsland bouwen, Mammouth genaamd, om CO₂ uit de lucht te verwijderen", kondigt Jan Wurzbacher, mede-oprichter van Climeworks, aan.

650 miljoen dollar

Opgericht in 2009 door twee ingenieurs van de Zwitserse Federale Polytechnische School van Zürich (ETHZ), heeft het bedrijf gigantische stofzuigers ontwikkeld om CO₂ over te hevelen. "We hebben zojuist 650 miljoen dollar opgehaald bij institutionele beleggers, waaronder specialisten in infrastructuur- en technologie", zegt Christoph Gebald, de andere oprichter van het bedrijf. Het verzekeringbedrijf Swiss Re heeft ook de portemonnee getrokken.

Het is waar dat Climeworks en hun technologieën om koolstof uit de atmosfeer te verwijderen aantrekkelijk zijn. "Geldstromen gaan richting deze oplossingen", zegt Keith Tuffley, directeur groene transitie bij de Citibank.

Waarom zo'n succes? Want de strijd tegen de opwarming van de aarde vereist niet alleen een vermindering van de uitstoot van CO₂, maar ook een verwijdering uit de atmosfeer. Het zal nodig zijn om op "netto nul" te komen, een term die de sprekers in Zürich steeds in de mond namen.

Een positief punt is dat de technologie van een directe afvang uit de lucht (DAC) volwassen begint te worden. "De DAC breidt zich plotseling sterk uit", zegt Suren Erkman. De twee belangrijkste pioniers op dit gebied zijn het in Zürich gevestigde Climeworks en het Canadese bedrijf Carbon Engineering. Door de CO₂ stofzuigers van de firma in Zürich loopt je het water in de mond. "Hun technologie is steekhoudend en nu bewezen", zegt hij. Daarnaast is deze gebaseerd op bekende fysisch-chemische principes."

Te verfijnen methode

Dat procedé zal in de toekomst echter moeten worden verfijnd. Climeworks werkt hard om de technologie over energieverbruik efficiënter te maken. Want deze heeft vaste temperaturen nodig om te werken.

Daarom is de warmte van de geothermische energie in IJsland interessant voor het bedrijf in Zürich. "Naast natuurlijke bronnen zijn er veel industriële bronnen die gebruikt kunnen worden, of ze nu afkomstig zijn van een afvalverbrandingsoven, een olieraffinaderij of een cementfabriek", zegt Suren Erkman.

De toekomst ziet er rooskleurig uit voor Climeworks. "Wind- en zonne-energie volgden dezelfde weg, voordat ze algemeen erkend werden", herinnert Paul Judge zich, de directeur van de reus GE Renewable Energy, die op het podium zit.

Nog steeds te duur

De prijs blijft vandaag echter een probleem. De CO₂-extractiekosten van Climeworks variëren van 600 dollar tot 800 dollar per ton, tegen ongeveer 80 dollar om een certificaat te kopen om de koolstofemissie te compenseren. Maar in de toekomst zullen er dingen veranderen.

"Wanneer de kosten van Climeworks en de koolstofbelasting op een rij gezet zullen worden, zal het net zo interessant zijn om CO₂ gehaald uit de atmosfeer te kopen als om compensatiecertificaten te verkrijgen", zegt Suren Erkman.

Er staat veel op het spel. Jaarlijks komt er 40 miljard ton koolstof in de atmosfeer terecht. "Natuurlijke omgevingen, bossen, de bodem, velden en oceanen vangen de helft ervan op", zegt de wetenschapper.

Sinds het midden van de achttiende eeuw bedraagt het overschot aan CO₂ dat vrijkomt bij menselijke activiteiten 900 miljard ton. Een aandeel dat de afgelopen decennia sterk is gestegen. "Men zal de atmosfeer moeten aantasten om een deel van het overtollige CO₂ te verwijderen," kondigt hij aan.

Maximaal 1,5 graad

Wetenschappers hebben een maximale opwarming van de aarde van 1,5 graad gekozen als doel om het risico op klimaatrampen te beperken. Dit vereist een drastische vermindering van broeikasgassen in de atmosfeer. "Tegelijkertijd zal het nodig zijn om vanaf 2050 10 miljard ton CO₂ per jaar te kunnen onttrekken om de opwarming van de aarde tegen te gaan", voegt Suren Erkman toe. Op dit moment wordt slechts een paar duizend ton per jaar verwijderd.

Wat te doen met dit CO₂? Koolstof dat uit de atmosfeer wordt verwijderd, kan worden teruggewonnen. "Het kan worden gebruikt als een synthetische brandstof, omgezet in plastic, om koolzuurhoudende dranken te maken of om te worden gebruikt als meststof," legt hij uit.

In werkelijkheid wordt CO₂ een bron van inkomsten voor bedrijven. "Industriële toepassingen kunnen binnen enkele jaren enkele miljarden tonnen per jaar opnemen", voorspelt de wetenschapper.

De volumes die uit de atmosfeer moeten worden verwijderd, zijn echter gigantisch. "Daarom zal het grootste deel ervan honderden jaren in geologische structuren moeten worden opgeslagen", waarschuwt hij. Maar hier zijn we ver van de metropool Zürich. Ten tijde van het aperitief discussiëren wetenschappers en bankiers. De gezichten glimlachen. Climeworks is (zeer) belangwekkend.

De vindrijkheid en capaciteiten van de auteurs van dit project moeten worden benadrukt. CO₂ aan de atmosfeer onttrekken, er moest over nagedacht worden en vooral om een manier te vinden om dat te doen voor een prijs die misschien nog steeds hoog is, maar toch acceptabel. Waarlijk, de mens heeft ongehoofde vermogens ontvangen van zijn Schepper, de Eeuwige.

Zoals iedereen weet, is koolstofdioxide, oftewel CO₂, een belangrijke bron van vervuiling. Beschouwd als een broeikasgas, draagt het bij aan de opwarming van de aarde. Sinds de komst van het industriële tijdperk zijn enorme hoeveelheden van dit gas in de atmosfeer vrijgekomen. Dit artikel noemt het cijfer van 900 miljard ton, wat een aanzienlijke massa vertegenwoordigt. Aangezien koolstofdioxide een dichtheid heeft van 1,977 g per liter, zou dit ongeveer overeenkomen met een volume van 450 000 miljard kubieke meter. Het verminderen van de CO₂-uitstoot is niet genoeg om de opwarming van de aarde te stoppen, daarom zou de mogelijkheid om CO₂ uit de atmosfeer af te vangen helpen om dit gevreesde opwarmingseffect te verminderen.

De uitvinders hebben zelfs oplossingen overwogen om dit CO₂ te recycleren in de vorm van brandstof etc. Men kan wel zeggen, dat de mens alles geprobeerd zal hebben. We weten echter, dat er geen definitieve oplossing voor alle problemen is. Het is God die dit in handen heeft. En omdat Hij almachtig is, is Zijn plan voor de mensheid ook van grote eenvoud en majestueuze grootsheid. Het is onze lieve Heiland die de uitvoerder is. Hij heeft al een eerste stap in dit plan gezet door naar de aarde te komen om Zijn leven voor ons te geven. Gedurende ongeveer 2000 jaar heeft hij al diegenen gekozen, geroepen en opgeleid die deel zouden uitmaken van zijn Kerk, die 144 000 offerpriesters telt, die trouw hun leven gaven in de nobele voetsporen van hun Meester. Dit offer staat op het punt voltooid te worden en een andere klasse van mensen wordt in het leven geroepen. Het is het Leger van de Heer dat zijn leven niet geeft, maar het voor eeuwig ontvangt op de herstelde aarde, als het trouw is aan zijn Verbond met de Goddelijke Wet.

de dienst laat leiden, terwijl het bij een rijke man, de priester zelf is die de dienst doet. Waarom niet voor de arme man?

Thuis is het leven altijd erg triest.

De vader blijft drinken en geweld gebruiken. Zo gebeurt het op een dag, dat Camille, die zijn broertje leert lopen, zijn vader aanziet komen, en naar hem toe loopt om hem te begroeten. De laatste, bijzonder dronken op die dag, begint hem verwoed te slaan. Het arme kind krijgt zo'n zenuwchok, dat hij vanaf dat moment last heeft van een spraakstoornis. Toch neemt zijn grootmoedige kleine ziel het zijn vader niet kwalijk.

Als koorknaap komt Camille voortdurend in aanraking met de religieuze diensten. Beetje bij beetje merkt hij veel fouten op in de katholieke dogma's, wat op hem een heel vervelende indruk maakt. Het doet hem pijn in zijn kinderlijke geloof.

Als hij 10-11 jaar oud is, moet het kind erover nadenken zijn kostje te gaan verdienen.

Hij wordt ingehuurd in een kristalfabriek. Even later moet zijn broer ook aan het werk en die heeft alleen de mijn als perspectief. Camille staat zijn plaats in de kristalfabriek aan hem af en gaat zelf in de mijn werken. In deze zware baan leert hij hoe het is om zijn brood te verdienen in het zweet zijns aanschijns. Hij werkt met ontbloot bovenlichaam. Vaak staat het schuim op zijn borst; hij moet het zweet met beide handen verwijderen, met een grote beweging van onder naar boven.

Camille gaat niet meer naar school, omdat het dan in die tijd nog niet verplicht is. Hij tracht zijn opleiding aan te vullen door het lezen van de kranten die de mijnwerkers meebrengen. Het zijn vooral socialistische kranten die veel over politiek gaan.

★

Camille is 14. Thuis is de situatie niet veranderd. Integendeel, zijn vader wordt steeds gewelddadiger. Door het zien van het lijden van zijn moeder, die vaak geslagen wordt, vol

blauwe plekken zit, mishandeld en veracht door zijn vader, grijpt een ondraaglijk lijden de jonge jongen aan. Een gevoel dat hij niet kan tegenhouden, rommelt in zijn hart. Op een bijzonder smartelijke dag, wanneer hij zijn vader, nog meer dronken dan normaal, zijn moeder met verschrikkelijke wreedheid ziet slaan, wordt het Camille te veel. Dat is de druppel die de emer doet overlopen. Hij pakt een grote steen die hij in de buurt vindt, verbergt die in zijn handen achter zijn rug en loopt resoluut op zijn vader af. Gek van de pijn te zien dat zijn moeder jammerlijk bezwijkt onder de herhaalde slagen van zijn vader, wil hij deze doden. Op het moment van actie ontwaakt zijn geweten. Hij hoort het tegen hem zeggen: stop, ongelukkige! Dat is een misdaad. Word geen vadermoordenaar.

Overwonnen door zijn geweten, laat hij de steen vallen, maar hij zegt tegen zijn vader: "Als je mamma weer aanraakt, dan ben ik nu groot en sterk genoeg om haar te verdedigen

en om je ervan te weerhouden." Het moet wel zo zijn, dat Camille's flinke en vastberaden houding indruk maakt op zijn vader, want vanaf dat moment, is zijn gedrag veel minder gewelddadig.

In de mijn, en in de socialistische kranten die hij leest, is de jonge jongen in dagelijks contact met de opstandige gedachten van de arbeiders, en hun vurige verlangen om het zware en pijnlijke juk dat op hun schouders drukt, af te schudden. Camille heeft een warme, sonore stem. Bij een socialistische demonstratie hijsen de werknemers hem dan ook op de schouders van een demonstrant en laten hem – zijn haar krullend uit zijn kleine fluwelen pet – liederen zingen die de vrijheid van onderwijs eisen, en oproepen tot het openen van algemene scholen, tot leerplicht, de bescherming van kinderen tegen kinderarbeid, enz.

Dit alles maakt een zeer diepe indruk in het hart van Camille, wiens dagelijks leven

De laatste fase van dit prachtige plan van liefde van de Eeuwige is de opstanding en het herstel van alle mensen die in de graven zijn afgedaald en die op hun beurt het eeuwige leven in het Koninkrijk van God zullen ontvangen dat zal worden gevestigd op de ruïnes van deze wereld. Door de geest van God zal alles met gemak hersteld kunnen worden. Er zal geen spoor meer zijn van de vloek die mensen trof als loon van hun zonde. Het zal gelukzaligheid zijn voor iedereen en voor altijd.

Adopties

We reproduceren hieronder twee adoptiegevallen: het eerste, gepubliceerd in *Ouest-France* en het tweede, in *Le Matin quotidien romand*.

En toch is het waar!

Een kleine Aziatische eekhoorn, die zijn ouders had verloren, werd geadopteerd door een apin. De mannetjesaap ontdekte misschien dat die baby nauwelijks op hem leek, maar hij maakte er van zijn kant het beste van: hij houdt de wacht bij moeder en kind, zet het lastige van zich af en pakt niets aan van voorbijgangers, behalve fruit en hazelnoten die het kleintje kan eten.

Het hele gezin woont in de tuin van een woning in New Delhi, India. En aarzelt niet om bij het minste alarmsignaal snel in de bomen te klimmen.

Hond komt twee tijgers te hulp

Na het opvoeden van zeven puppy's biedt "Aisha", een 3-jarige Yorkshire teef, haar tepels wederom aan twee hongerige katachtigen die hun moeder weigerde te zogen.

Het begint allemaal met een dringende hulpvraag van Circus Nock op de lokale radiostations in duitstalig Zwitserland. De boodschap luidt: we zijn wanhopig op zoek naar een vrouwtjeshond om twee tijgertjes te zogen...

Dat zijn de feiten: "Rani", een 5-jarige Bengaalse tijgerin, bracht de afgelopen zondag in Basel drie welpejes ter wereld. Een daarvan overleed twee uur na de geboorte. En de andere twee huilten dikke tranen: hun moeder weigerde, zoals vaak gebeurt bij wilde dieren in gevangenschap, om de kleintjes te zogen. Als gevolg hiervan liepen de kleine, geel en zwart harige bolletjes ieder moment het risico te verhongeren. Dat was zonder rekening te houden met de energie van Alfred Beautour: een 33-jarige Franse temmer uit Médrano die dit seizoen zijn show presenteert in Circus Nock.

Honden- en kattenmelk

Alfred herinnert zich dat zijn vader babytijgers had gered door ze te laten voeden door een vrouwtjeshond: "Ik wilde familiecept gebruiken. Om het dieet van de twee kleintjes aan te vullen, geef ik ze poedermelk voor katten die ik in Basel heb gevonden."

Karine Biachof, een 27-jarige dierenartsassistent die in Langenbruck in het kanton Basel-Landschaft woont, stelde "Aisha", haar 3-jarige Yorkshire terriër, beschikbaar. "Aisha" is klaar met het voeden van haar zeven puppy's die nu groot genoeg zijn", zegt Karine. "Nu zorgt ze voor de twee tijgers tijdens hun verblijf in Sissach (BL)." Na Basel-Landschaft zal het circus voor het einde van de tournee half november in Zürich zijn feesttent in Luzern opzetten. "In elke stad waar we stoppen", zegt Markus Schenk, "hebben we vrouwtjeshonden tot onze beschikking." Niet genoeg om Alfred en Michèle, zijn vrouw van 24 jaar, gerust te stellen: "Tot ze de mijlpaal van een week zijn gepasseerd, geven we hun nog geen naam. We willen het lot niet tarten."

In een tijd dat racisme zich in sommige landen uit door ongekend geweld en wreedheden, en het in andere landen, die zich ontwikkeld noemen, nog steeds heftig wordt bediscussieerd, omdat het daar helaas in een niet erg ver verleden werd bezongen, is het weldoend en

aangenaam voor ons om bij dieren een meer sociale, laten we zeggen meer "menselijke" mentaliteit te zien.

De foto's, die de echtheid van beide hierboven beschreven feiten onderstrepen, illustreren op heel natuurlijke wijze het mededogen, de tederheid en de naastenliefde die dieren kunnen uitdrukken ten opzichte van andere wezens, die toch van een heel verschillende soort zijn dan zijzelf. De mens, begiftigd met bijzondere vermogens die hem tot de koning van de aardse schepping maakten, had de taak om de harmonie tussen alle wezens te bewaren. Deze sfeer behorend bij zijn gevoelens en zijn relaties met zijn medemens, zou automatisch in stand zijn gehouden als zijn mentaliteit was gevormd in gehoorzaamheid aan het goede uit dankbaarheid en gehechtheid aan de Schepper en Gever van alle goeds. Ondankbaarheid leverde het tegenovergestelde resultaat op. Zo is het paradijs verloren gegaan en vervangen door de hel, en de hele schepping kreunt en lijdt, wachtend in angst en vreze op de bevrijding. Dit zal tot uiting komen dankzij de "adoptie" van ons door het losgeld dat op Golgotha is betaald. Alleen door waardering voor deze immense toewijding tot zijn gunst, die in adel alles overtreft wat men zich kan voorstellen, zal de mens in staat zijn om, als een kind van God, de legitimiteit te herwinnen die hem levensvatbaar zal maken.

Pest, hongersnood en het zwaard

We brengen hier het hoofdartikel van de krant *Tribune de Genève* van 6 mei 2022 van Virginie Lenk onder de aandacht, dat een actueel onderwerp behandelt: hongersnood:

Hongersnood, ons falen

Even ironisch als dramatisch. We hebben genoeg om de bijna 8 miljard aardbewoners te voeden, en toch lukt dat niet. Dit is geen nieuwe bevinding. Het wordt alleen maar versterkt door het Oekraïense conflict en de extreme onderlinge afhankelijkheid van onze voedselmarkten.

In onze onderling verbonden wereld is alles aan elkaar gekoppeld: je hebt gas nodig om meststoffen te maken, je hebt meststoffen nodig om de landbouwopbrengsten te optimaliseren; tarwe is nodig voor het brood in de landen waar het de hoofdmaaltijd is, en het kost geld om deze tarwe te kopen, waarvan de prijzen, die in het verleden al hoog waren, nu de pan uit rijzen. Humanitaire bewegingen worden nu gedwongen tot bedelen bij hun donoren om geld daarvoor dat ze nu bitter hard nodig hebben. En om de schamele rantsoenen te beperken, zodat ze steeds meer hongerige mensen kunnen voeden.

In de afgelopen decennia hebben talloze politieke en economische beslissingen ons in de richting van deze wereldwijde voedselcrisis geduwd. Het ontwaken is bruut. Hoe zijn we hier gekomen? Hoe hebben we bijna de hele tarwe-export van de wereld aan zeven landen kunnen toevertrouwen? Waarom hebben we van Indonesië de grootste producent van palmolie gemaakt? Vandaag zijn we machteloos getuige van de opschorting van die export om opstanden in eigen land te voorkomen.

Geconfronteerd met de angst voor gebrek, nemen oude egoïstische reflexen het weer over. Zelfs in onze supermarkten, waar we als bezetenen onze karren vullen met zonnebloemolie.

"Honger, hongersnood en ondervoeding zijn altijd het gevolg van politieke mislukkingen", bracht de speciale VN-rapporteur voor het recht op voedsel ons onlangs in herinnering. De oorlog in Oekraïne doet ons onze mislukkingen weer inzien.

Triest bericht! Vooral omdat we, zoals Virginie Lenk aangeeft, genoeg hebben om iedereen te voeden. Dus stelt ze de vraag: Hoe zijn we hier gekomen? De speciale VN-rapporteur geeft als antwoord: honger,

hongersnood en ondervoeding zijn altijd het gevolg van politiek falen. Met andere woorden, het resultaat van egoïsme. We leven in een paradijs en we maken er een hel van. Een minderheid wil het monopolie en veroorzaakt zo het leed en ongeluk van een meerderheid. Dit doet ons denken aan het volk Israël dat op een dergelijke manier verschrikkingen over zich heeft afgeroepen in de vorm van drie plagen: pest, hongersnood en het zwaard. Ez. 7: 15. Men wil zijn belang verdedigen zonder zich zorgen te maken als het anderen moeilijkheden oplevert. Dat blijkt uit een berichtje in dezelfde krant *Tribune de Genève* van 9 mei 2022 dat we hieronder reproduceren:

Geconfronteerd met de crisis moeten we "stoppen met biologische landbouw"

Voedsel – Syngenta-baas Erik Fyrwald vindt dat rijke landen de plicht hebben om hun landbouwproductie te verhogen om een wereldwijde catastrofe te voorkomen.

Geconfronteerd met de dreiging van een wereldwijde voedselcrisis, roept Syngenta-baas Erik Fyrwald op tot het opgeven van de biologische landbouw. Rijke landen hebben de verplichting om hun landbouwproductie te verhogen om een wereldwijde catastrofe te voorkomen, volgens hem.

De opbrengsten van biologische landbouw kunnen tot 50% lager zijn, afhankelijk van het product, zegt de directeur van Syngenta, de Baselse fabrikant van gewasbeschermingsmiddelen en zaadproducent in een interview dat zondag werd uitgezonden door "NZZ am Sonntag". "Het indirecte gevolg is dat mensen honger lijden in Afrika, omdat we steeds meer biologische producten eten", zegt hij.

Hoewel Syngenta genetisch gemodificeerde pesticiden en zaden produceert, betwist het de beschuldiging van verzet tegen biologische landbouw in het belang van de agrochemicus uit Basel, die sinds 2017 wordt gecontroleerd door de Chinese staatsgroep Chemchina. "De hele industrie maakt hoge winsten met biologisch produceren, omdat consumenten bereid zijn er veel voor te betalen."

De Berner biologische boer en voorzitter van de Vereniging van Kleine Boeren, Kilian Baumann, omschreef het argument van de syngentabaas op Twitter als "grotesk": hij verdedigt zijn omzet, omdat boeren minder pesticiden gebruiken. Het is niet het biologische produceren dat het verbruik van land bevordert, maar de honger naar vlees, schrijft de boer.

Bio Suisse wijst erop dat een derde van het voedsel in de prullenbak belandt. Enorme hoeveelheden graan, maïs en eetbare olie worden ook gebruikt voor brandstof of om vlees te produceren, terwijl mensen verhongeren, toonde de woordvoerder van de organisatie, Lukas Inderfurth, aan.

Het is in dit geval vrij duidelijk dat het zijn eigenbelang is dat de baas van Syngenta wil verdedigen door te pleiten voor het stoppen met biologische landbouw. Laten we echter niet vergeten dat de vervaardiging van gewasbeschermingsmiddelen een bron van aanzienlijke vervuiling is en dat het gebruik ervan ruïneus is voor de bodem, de fauna en flora en ook voor ons.

Dit zegt veel over de problemen die mensen verdelen en we begrijpen dat de oplossing net zo moeilijk is als de problemen. Deze moet radicaal zijn. Die oplossing is gelegen in de verandering van karakter. Van een egoïst moet men een altruïst worden die aan anderen denkt en die niets doet dat de oorzaak van moeilijkheden kan zijn voor zijn medemens.

Als we deze verandering serieus overwegen, zullen we ons realiseren dat we dat niet alleen kunnen. De enige effectieve hulp is onze lieve Heiland die ons heeft vrijgekocht door voor ons zijn leven te geven. Zijn offer maakt niet alleen onze rechtvaardiging door geloof in zijn bloed mogelijk, maar ook het ontvangen van een nieuwe opleiding op zijn school, zoals

plaatsvindt onder de moeilijkheden, zorgen en ellende van de arbeidersklasse van die tijd. Een enorm verlangen om het lot van de armen te verbeteren komt op in de ziel van de jongen. Op de leeftijd van 15 jaar sluit hij zich met vuur aan bij de zaak van de arbeiders, en is hij een socialistische activist. Op de leeftijd van 20 wordt hij vanwege zijn ijver en zijn mooie handschrift als vrijwilliger benoemd tot secretaris van de partij. Er wordt hem voor die gelegenheid dan gevraagd om een brief te ondertekenen waarin staat dat hij niet in God gelooft, een handtekening die essentieel is om deze functie van secretaris te vervullen. Camille weigert beslist. Men vraagt hem:

"Maar waarom weiger je, Camille? Je bent niet langer katholiek. En je gaat nooit meer naar de mis!"

– Dat klopt. Maar vertel me waar komt ons dagelijks brood vandaan?

– Van tarwe.

– En wie laat de tarwe groeien?
– De zon.
– En wie heeft de zon geschapen?
– Die heeft zichzelf geschapen.

Dan antwoordt Camille:

"Ah! Dat is niet zo! Als er een schepping is, is er ook een Schepper. Ik geloof in de Schepper van de zon en het universum, en Hem noem ik God."

Niemand dringt aan, want iedereen voelt in hem al een hoge, rechtvaardige en zuivere ziel, wiens bedoelingen verstoken zijn van enig persoonlijk eigenbelang. Inderdaad, Camille, die een immens verlangen heeft om het lot van de arbeiders te verbeteren, behartigt met grenzeloze toewijding de belangen van de socialistische partij, terwijl hij altijd met heel zijn ziel gehecht blijft aan zijn geloof in God. Hij werkt samen met een paar vrienden om gemeenschappelijk het voedsel in te kopen dat nodig is voor de huishoudens van de arbeiders, zodat het goedkoper aan

hen verkocht kan worden. Zo komt hij al snel tot de oprichting van een coöperatie in zijn gemeente, terwijl dat op dat moment alleen nog maar in de steden bestaat. Hij is de president, en is zeer actief in het belang van de werknemers, terwijl hij nooit salaris wil aannemen voor zijn waardevolle medewerking.

Daarnaast wijdt Camille zich aan het verhogen van het moreel van de werknemers, door hen samen te brengen, terwijl hij hun vertelt over mooie en nobele dingen, en muziek leert. Zo slaagt hij er door zijn inspanningen in om een klein muziekgeselschap te vormen, dat hij met vreugde en enthousiasme leidt.

Terwijl hij van ganser harte samenwerkt met de Socialistische Partij, ervan overtuigd dat dit de enige manier is om verlichting te brengen in de ellende van de ongelukkige en kansarme mensen, zoekt Camille gretig gemeenschap met de Schepper van het universum. Vaak verkeerd begrepen door de mensen om hem heen vanwege zijn funda-

menteel altruïstische gedachten, die verstoeken zijn van enig persoonlijk belang, voelt hij de dringende behoefte aan een spirituele kracht die hem voedt en begeleidt. Volledig teleurgesteld in de god van de katholieken, wendt hij zich tot het protestantisme, denkend: misschien ligt de waarheid daarin, en de ware God. Maar toen in 1909 de Engelse (protestantse) regering oorlog begon te voeren tegen de inwoners van Transvaal om hun goud af te nemen, was Camille diep bedroefd. Hij zei tegen zichzelf: Nee, dit is dus werkelijk nog niet de kerk waar we de ware God aanbidden! Hij is zeker geen god van bloedbaden, van menselijke slachtingen, en van uitbuiting van de mens.

Camille zoekt het nog ergens anders, zonder het echter te vinden. Hij wacht dan af, vurig biddend tot de God waarin hij gelooft en die onbekend is bij die religies, en vraagt Hem of Hij bereid is om zich aan hem bekend te maken, zodat hij Hem kan dienen

